

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντακόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν κατάλληλον περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλοεὶς, κεραιζὸν εἰς τὴν ἐργασίαν ἡμετέρας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἡς ἀντικείμενα κριτικὰ καὶ χρησιμώτατα εἰς τοὺς μαθητάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Αΐ' Ἐν ἔτος
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προσκληρωτικαὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΘΗΝΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσκηλαιων Ἰσοσάρχων

Περίοδος Β΄.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 41

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 313)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ΄

Ο ΔΙΑΓΓΕΛΕΥΣ

Τὴν 10 Αὐγούστου ἔληξεν ἡ ἀνακοπή καὶ τὴν 26 τοῦ ἰδίου μηνός ὁ Αὐτοκράτωρ εἶδε τὴν μάχην τῆς Δρέσδης. Ὁ Ἐκτωρ ἦτο εὐτυχέστατος! Ὡσφράνητελος πάντων πυρίτιδα, ἔλαβε τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός! Διὰ πρώτην φοράν ἤκουε κροτοῦν τὸ ἐχθρικὸν τηλεβόλον, κλαγγίζοντα τὰ ὄπλα, χρεματίζοντας τοὺς ἵππους. Τὰ προστάγματα, διδόμενα διὰ φωνῆς ἤχηρας, ἀνιμιγνύοντο μὲ τὰς ἰαχὰς τῶν πολεμιστῶν, μὲ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ θριάμβου, μὲ τοὺς βρυχηθμοὺς τῆς λύσεως, μὲ τοὺς διαυγεῖς φθόγγους τῶν σαλπίγγων, αἱ ὅποια εἶδον τὸ σύνθημα τῆς ἐφόδου, καὶ μὲ τοὺς πενθίμους ἤχους τῶν ἄλλων, αἱ ὅποια ἐσάλπιζαν τὴν ὑποχώρησιν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν ἡ μάχη ἦτο ὀλιγώτερον θορυβώδης, τὰ ὠτὰ του ἐπληρσοῦν οἱ γόοι καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν πληγωμένων, αἱ τελευταῖαι λέξεις τῶν ἐτοιμοθανάτων. . . . Εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰκόνα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δόξῃ καὶ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ φρίκῃ.

Κατ' ἀρχάς, ἐπιφορτισμένος νὰ γράφῃ ταχέως τὰς διαταγὰς τὰς ὑπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, — τοῦ θαυμαστοῦ ἐν πολέμῳ, τὰ πάντα βλέποντος καὶ τὰ πάντα ἀκούοντος, — ὁ Ἐκτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ προσέχη πολὺ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μάχης. Ἔστεναχωρεῖτο, ἐλυπεῖτο διότι τὸν ἐχρησιμοποίησαν πρὸς τοιαύτην πολεμικὴν ἐργασίαν, καὶ ἐστέλετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τῷ ἀναθέσουν ἄλλην ἀνδρικωτέραν, κινδυνωδεστέραν. Ἡ ἐπιθυμία του αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐξέλεξε νὰ διαβιβάσῃ μίαν διαταγὴν του, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ εὐρέθη εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ μάχη ἦτο κραταιοτέρα.

Τρεῖς φορές τὸ καθῆκέν του τὸν ἔφερον οὕτως ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν θάνατον· τρεῖς φορές εὐρέθη ἐν μέσῳ σφαιρῶν, τῶν ὁποίων ἤκουε τὸν ἀπαίσιον συριγμόν, ὀσίδων ἐκρηγνυομένων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ταγματῶν ἐφορμώντων κατ' ἀλλήλων διὰ τῆς λόγχης. Ὁ κίνδυνος, ἀντὶ νὰ τον φοβίη, τὸν ἠλέκτριζε, τὸν ἐνεψόχου, τὸν παρῶτρυνεν. Ἡσθάνετο τὸ ὄμμα τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ τῷ ἐντι! Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐσυλλογίζετο, τὸν ἐνεθυμείτο, τὸν ἐπρόσεχεν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν φροντίδων, ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης παρατάξεως,

«Ἐτρεχεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του παντοῦ, φέρων διαταγὰς.» (Σελ. 322, στήλ. α΄.)

τὸ ψυχικόν του ὄμμα παρηκολούθει τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σημεῖον, — ἕνα νεαρὸν ἵππεά, καλπάζοντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυρός. Ἐκείνος, ὁ ὅποιος εἶδε τόσοσὺν καὶ τόσοσὺν ἀνδρείους πίπτοντας γύρω του, ἠσθάνετο ἀνησυχίαν, συγκίνησιν, ἐχθέτων τὸ παιδίον εἰς τοὺς κινδύνους τῆς μάχης. Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο παρήρχετο ὡς ἀστραπή ἢ μαινὰς τοῦ πολέμου τὸν κατέκτα ἐκ νέου καὶ τότε ἐλησμονεῖ καὶ τὸν Ἐκτορα, καὶ ὄλους τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμη. Καὶ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, ὡς ἀπλοῦς ἀνθυπο-

λογαγός, επί κεφαλής των στρατιωτών του, όρμα εν τω μέσω της χαλάζης των σφαιρών, κεντών τον ίππον του και κραυγάζων προς τους νεαρούς του πολεμιστάς:

— Έμπρός! Ακόμη έμπρός! Πάντοτε έμπρός! Δέν πρέπει να νικηθώμεν ποτέ! Ο Έκτωρ τότε παρεφέρτε υπό χαράς και ένθουσιασμού, καταλαμβάνετο υπό του πυρετού της μάχης, υπό μένους πολεμικού, και έτρεχεν επί του ίππου του παντού, φέρων διαταγάς, άφοβος, άπτόητος, άφηγών τά πάντα, προκαλών τάσ σφείρας, — όταν δέ ήρχισαν ή υποχώρησις των έχθρών, τούς κατεδίωξε και αύτός μετά της ίδίας μονίας, μετά των αύτών άλαλαγμών, όπως και οι άλλοι ίππεις.

Πρό ενός περιόπου μηνός, δηλαδή ένα μήνα πρό της αναχωρήσεως του Έκτορος διά τδ στρατόπεδον, ο κύριος Μορανζής έλαβε μίαν έπιστολήν. Μόλις την διέτρεξε εν τήν άρχήν και τον κατέλαβε συγκίνησις βαθύτατη. Δάκρυα άνήλθον εις τούς οφθαλμούς του και άκουσιώς του ήρχισε να τρέμη. Η συγκίνησις αύτη ήξεναν, έρ' δσον έπροχώρει εις την άνάγκησιν. Ηγέρθη, έπεριπάτησεν όλίγον εις τδ γραφείον του, διά να κατευάσθη την ταραχήν του, κατόπιν εκάθησε και έλαβε πάλιν την έπιστολήν.

— Η Λουκία! . . . έψιθύρισεν άδύνατον! . . . Και όμως. Ανέγνωσε και δευτέραν φοράν την έπιστολήν, την άνέγνωσε και τρίτην, επί τέλους την έκλεισεν εις έν συρτάριον. Κατόπιν ήρχισε να γράψη μίαν έπιστολήν, ή όποία ήρχιζεν ούτω: «Μεγαλειότατε, «Είχετε δίκαιον, πιστεύων ότι ένυπήρχε κάτι τι σπουδαίον εις την όμοίότητα, την όποίαν είχαν παρατηρήσει μεταξύ της. . . Λουκίας και του άκολούθου σας Έκτορος Άλβα.

«Πρό όλίγου έλαβα την εξήγησιν του φαινομένου. Και ή έπιστολή εξηκολούθησε, καταλαβούσα πέντε ή έξ σελίδας. «Αμα έτελειώσεν ο Αρχιεπίσκοπος την επέγραψεν ούτω: «Πρός την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Αυτοκράτορα των Γάλλων». Κατόπιν άνήλθεν εις την κατοικίαν του, διότι ήτο ή ώρα του προγεύματος. Εφίλησε την Λουκίαν εις τδ μέτωπον, όπως συνείδηε κάθε πρωί, και έσφιγξε την χείρα της αδελφής του.

— Τι έχεις, αγαπητέ μου; ήρώτησεν ή Σιδωνία. Φαίνεται σκεπτικός, μελαγχολικός. Μήπως συμβαίνει τίποτε δυσάρεστον; — «Όχι, τίποτε! απήντησεν ο κύριος Μορανζής, καταβάλλων προσπάθειαν ισχυράν.

— Μήπως ήλθαν κακά είδήσεις υπό τδ στρατόπεδον; επανέλαβεν ή γηραιά δεσποινίς.

— Μήπως ο Έκτωρ; . . . άνέκραξεν ή Λουκία άνήσυχος.

— Ο Έκτωρ, έλπίζω ότι εύρίσκειται πολύ καλά εις την Μαγεντιάν, απήντησεν ο κ. Μορανζής, με νέαν προσπάθειαν, και τώρα θα δοκιμάζη περιχαρής την νέαν στολήν του Διαγγελέως, την κυανήν και άργυράν, διότι ή άνακωχή δέν έληξεν ακόμη, και κατά συνέπειαν αί έχθροπραξίαι δέν επανελήθησαν.

— Μήπως είσθε άδιάθετος, μπαμπά; ήρώτησεν ή Λουκία με τρυφερότητα, ή όποία βαθύτατα πρέπει να συνεκίνησε τον Αρχιεπίσκοπο, διότι μόλις και μετά βίας κατόρθωσε ν' αρθρώση λέξεις τινας στοργής, διά να καθησυχάση την νεάνιδα, έν ό περιέφερε τούς οφθαλμούς επί του ώραιου της προσώπου, φωτιζόμενου την στιγμήν εκείνην ζωηρώς από τδ φως του ύψηλου παραθύρου.

— Δέν έχω τίποτε! απεναντίας είμαι πολύ καλά εις την ύγειάν μου, είπε, συνεργώμενος επίτέλους. Έμπρός, εις τδ τραπέζι!

Εκάθησαν εις την τράπεζαν, αλλά με πολύ όλίγην όρεξιν έφαγεν ο κύριος Μορανζής. Είς μάτην ή Λουκία προσεπάθησε να τον διασκεδάση, να τον κάμη να μεταβάλη διάθεσιν. Δέν κατόρθωσε τίποτε! και εις τδ τέλος συνεπέρανε, ότι ο πατήρ της θα είχε αποτύχη εις κάποιαν σπουδαίαν ιστορικήν έρευναν, ότι θα είχε δοκιμάση κάποιαν άπογοήτευσιν εις την εργασίαν του, και ως εκ τούτου ή κακοδιαθεσία εκείνη, ή τδσον επίμονος.

Ηκατάτο! Απεναντίας ο κύριος Μορανζής είχαν επίτυχον πάρα πολύ εις τάς έρευνας του.

Επιστρέψας εις Δρέσδη ο Έκτωρ, μετά την καταδίωξιν των φευγόντων έχθρών, μετέθε άμέσως εις τά Άνάκτορα του βασιλέως της Σαξωνίας και έμαθεν ότι τον έζητεί ο Αυτοκράτωρ.

Εβρε τον Ναπολέοντα διάβροχον, αποστάζοντα, εξητλημένον, μη δυνάμενον να ισταται όρθιος, — αλλά θριαμβεύοντα. Μία άκρα του ιστορικού τριώμου φίλου, έντελής παραμορφωμένον από την βροχήν, έκρέματο προς τον ώμόν του, ή δά περιφημος εκείνη φαία ρεδιγκότα ήτο κεκαλυμμένη υπό βορβόρου. Είχε να κοιμηθή τρεις ημέρας και επί δώδεκα συνεχείς ώρας είχε μείνη επί του ίππου του, εκτεθειμένος εις ραγδαίοντα βροχάς. Άλλ' ειχεν εκδιώξη τούς έχθρούς πέραν των συνόρων της Σαξωνίας. Τδ πρώσωπόν του ήστραπτεν από την χαράν του θριάμβου.

— Ω, άνέκραξεν ίδου και ο νέος μου Διαγγελέσι! Λοιπόν; Είδες τώρα τι θα πη μάχη; Πολύ καπιαστική ήμέρα, δέν είν' έτσι; . . . «Ας είνε όμως! Έδειξες λαμπράν διαγωγήν. Είμαι εύχαριστημένος από την άνδρείαν σου! Εύγε!»

Θαυμάσιον ίατρικόν ο έπαινος! Είνε άνάπαυσις διά τά συντετριμμένα όσά, βάλαμον διά τάς αιμασσούσας πληγάς, δυναμωτικόν διά την εξάντλησιν, τονωτικόν και δι' αύτούς ακόμη τούς έτοιμοθινατούς! Διά παιδίον πρώτην φοράν κληθέν να δράση ως άνήρ, α, είνε έξόχως γλυκύ τδ ν' ακούση: «Είμαι εύχαριστημένος, εύγε!» Έπαινος εκ μέρους του Ναπολέοντος ήτο συγχρόνως άνταμοιβή διά τά γεγόμενα, και ένθάρρυνσις διά τδ μέλλον.

Ο Έκτωρ έλαβε την χείρα, την όποίαν τδ έστεινεν ο Αυτοκράτωρ και την ήσπάσθη εύγνωμόνως.

— Πώς σου φαίνονται τώρα αύτοί που έλεγαν ότι δέν αξίζω πλέον τίποτε, και ότι βεβαίως θα ενικόμη; ήρώτησεν ο ο Αυτοκράτωρ.

— Να νικηθήτε; «Ω, Μεγαλειότατε, δέν θα νικηθήτε ποτέ!

Ο Ναπολέων ύπεμειδίασε, σείων την κεφαλήν.

— Θα είσαι πολύ κουρασμένος, είπε. Πήγαινε ν' αναπαυθής. Μετά τρεις ήμέρας θα στελνω εις Παρισίους τάς σημαίας, τάς όποίας επήραμεν από τούς συμμάχους. Θ' αποτελέσης και συ μέρος της συνοδίας των.

— Ω, Μεγαλειότατε! από τώρα με στέλλετε όπισω!

— Αμα φθάσης εις Παρισίους, θα μ' εύχαριστήσης δι' αυτό με την καρδίαν σου, ειπεν ο Ναπολέων, μειδιών μυστηριωδώς.

Ο Έκτωρ άνύψωσε προς τον Ναπολέοντα βλέμμα έρωτηματικόν, μη τολμών να διατυπώση έρώτησιν δια λέξεων. Άλλ' ο Ναπολέων προσεποιήθη ότι δέν έννόησε την σημασίαν του βλέμματος.

— Θά σε ιδω πάλιν πριν φύγη, διά να σου δώσω τάς τελευταίας μου οδηγίας, ειπε. Έν πάση περιπτώσει μη λησμονήσης να χαιρετίσης εκ μέρους μου τούς φίλους σου, του Αρχιεπισκόπου, και πρό πάντων την. . . την αγαπητήν Λουκίαν. Έλπίζω ότι θα την επανεύρης όπως πάντοτε ώραιαν και χαριτωμένην.

— Δέν θέλω λείπει, Μεγαλειότατε, απήντησεν ο νεανίας. — Είπε προς τον κύριον Μορανζήν ότι τον εύχαριστώ πολύ διά την έπιστολήν του. Θα ιδθ δια της έντολής την όποίαν σου αναθέτω, ότι κάμνω πάν ό,τι ήμπορώ διά να τον εύχαριστήσω.

— Θα επαναλάβω πιστώσ τούς λόγους σας, Μεγαλειότατε, ειπεν ο Έκτωρ, του όποιου ή περιέργεια εκεντήθη εις τον ύπατον βαθμόν, αλλά χωρίς να έννοη διόλου τι ήθελε να ειπή ο Αυτοκράτωρ.

Επιστρέψας εις τδ κατάλυμα, τδ όποιον ειχεν όρισθι δι' αύτον επί της γειτονικής όδοϋ, παρατήρησεν ότι μεγάλαί πυραι ειχον αναφθι εις διάφορα μέρη. Γύρω-γύρω έστέκοντο οι γρεναδιέροι της φρουράς με τά μα νικηστικα μισα, καταγινόμενοι εις τδ να στεγνώσουν τάς στολάς των και να στιλβώσουν τά όπλα των. Άντι ν' αναπαυθών έλιγον μετά ήμέραν τοιαύτου κόπου, δέν έσυλλογιζοντο παρά πώς θα είνε εύπρόσωποι την επομένην, όταν ο Αυτοκράτωρ θα τους έπεθεώρει εις την πλατείαν των Άνακτόρων, φιλοδοξούντες να φανώσιν άφογοι και λαμπροί, όπως και εις την πλατείαν Καρουζέλ!

Ελεγεν ο φίλος μου. Κάπου εδω θα είνε. «Α, να, εις τδ σπιτάκι! Η πόρτα του είνε μισανοικτή, έν ό τδ πρωί ήτον διάπλατη!»

Να πάρ' ή εύχή! Εμβαίνει μέσα και ψάχνει παντού. Έγώ κρύπτομαι, γάνομαι μέσα εις τδ άχυρον, άπόμνη βαθύτερα. Πολλάς φορές επέρασεν από κοντά μου, χωρίς να με ανακαλύψη. Επί τέλους εξήλθε, φωνάζων δυνατά: — Είχα λάθος. . . . δέν είνε μέσα. ας ψάξωμεν άλλου.»

Όψ! δόξα σοι ο Θεός που έφυγαν! Ητο καιρός. Σηκόνομαι με προσοχήν και κυτάζω. Κανείς! Ψυχή! Και είπα: «Ας το σκάσω άπ' εδω, πριν ξαναγύρουν.»

Βιάζω τδ ένα μου πόδι, κατόπι τδ άλλο. Από την πολύωρον άκινήσιαν είχα μουδιάση και ήτο αδύνατον να κάμω βήμα. Έσκέπθην ότι ήτο ανάγκη να βγάλω τά υποδήματά μου. Ακουιβά λοιπόν εις τον τοίχον και αρχίζω. Άλλά τι ακούω; γέλια. Γυρίζω, τι να ιδω; τον Σόλων! Είχε κρυφθι εκεί από πίσω ο πονηρός, διά να με πιάση, βέβαιος ότι θα ήμουν μέσα εις τδ σπιτάκι. Υποθέτω μάλιστα, ότι θα με είδε μέσα εις τδ άχυρον και δέν ειπε τίποτε επίτηδες.

«Έλα, έλα, την έπαθες, ειπε προχωρών παιδώς προς εμέ, ο όποιος είχα μείνει κατάπληκτος με τδ ένα υποδύμα 'στό χέρι. Έλα, σου λέγω! παραδόσε τά όπλα και άκολούθει! Φόρεσε και τδ υποδύμα σου, γιατί δέν έννοώ να πουν, ότι σου 'έδωκα τά παπούτσια 'στό χέρι.»

Και κατόπι με ύφος μυστηριώδες προσέθεσε: — Μου φαίνεται πώς έφυγε. Να, κυρία μου, αύτη την ώρα που μιλούμε, ποιος τδ ξέρει σαν πόσω μακριά να βρισκεται από εδω!» (— «Α, όχι, καλή Μαργαρά! απεναντίας πολύ μικρόν διάστημα μās χωρίζει! . . .») — Ναι, κυρία μου! πρέπει να επήρε των ματιών του, τδ παιδί. Και θα είνε άπελπισμένο, νηστικό. τίποτε δέν έδραξ 'στό στόμα του σήμερα, τδ είδα. Κρίμα τούς ώραίους κερτέδες που 'εφτιασα' και τους αγαπά που τρελαίνεται.

Και ή Μαργαρά χαμηλώνει ακόμη την φωνήν και εξακολουθεί κλαίουσα: — Φθάνει, κυρία μου, να μην επήγε κατά τδ ποτάμι. φθάνει να.

— Έλα, έλα, Μαργαρά! Τι είνε αυτά που λές; δέχοψεν ή μητέρα μου με θυμόν άποκρούουσα τοιαύτην ύπόνοιαν. Και όμως, από τον τόνον της φωνής της, μου έφάνη ότι την είχε και αύτη! Μου ήλθε να έβγω έξω και να φωνάξω. «Έδω είμαι! μη άνησυχήτε δι' εμέ!» αλλά την ίδίαν εκείνην στιγμήν κατέφρασαν ο παππούς και ο Σόλων.

— Έγώ αναλαμβάνω να τον εύρω!

Ελεγεν ο φίλος μου. Κάπου εδω θα είνε. «Α, να, εις τδ σπιτάκι! Η πόρτα του είνε μισανοικτή, έν ό τδ πρωί ήτον διάπλατη!»

Να πάρ' ή εύχή! Εμβαίνει μέσα και ψάχνει παντού. Έγώ κρύπτομαι, γάνομαι μέσα εις τδ άχυρον, άπόμνη βαθύτερα. Πολλάς φορές επέρασεν από κοντά μου, χωρίς να με ανακαλύψη. Επί τέλους εξήλθε, φωνάζων δυνατά: — Είχα λάθος. . . . δέν είνε μέσα. ας ψάξωμεν άλλου.»

Όψ! δόξα σοι ο Θεός που έφυγαν! Ητο καιρός. Σηκόνομαι με προσοχήν και κυτάζω. Κανείς! Ψυχή! Και είπα: «Ας το σκάσω άπ' εδω, πριν ξαναγύρουν.»

Βιάζω τδ ένα μου πόδι, κατόπι τδ άλλο. Από την πολύωρον άκινήσιαν είχα μουδιάση και ήτο αδύνατον να κάμω βήμα. Έσκέπθην ότι ήτο ανάγκη να βγάλω τά υποδήματά μου. Ακουιβά λοιπόν εις τον τοίχον και αρχίζω. Άλλά τι ακούω; γέλια. Γυρίζω, τι να ιδω; τον Σόλων! Είχε κρυφθι εκεί από πίσω ο πονηρός, διά να με πιάση, βέβαιος ότι θα ήμουν μέσα εις τδ σπιτάκι. Υποθέτω μάλιστα, ότι θα με είδε μέσα εις τδ άχυρον και δέν ειπε τίποτε επίτηδες.

«Έλα, έλα, την έπαθες, ειπε προχωρών παιδώς προς εμέ, ο όποιος είχα μείνει κατάπληκτος με τδ ένα υποδύμα 'στό χέρι. Έλα, σου λέγω! παραδόσε τά όπλα και άκολούθει! Φόρεσε και τδ υποδύμα σου, γιατί δέν έννοώ να πουν, ότι σου 'έδωκα τά παπούτσια 'στό χέρι.»

Και δός του γέλια ο Σόλων, δός του γέλια! — Θά με αφήσης ήσυχο; τδ είπα κατηχητή και βλοσυρός. — Να σε αφήσω ήσυχο; Ποτέ! Σήμερα ίσα-ίσα θα γίνη ή επιστροφή του Άσάτου, και χαίρω πολύ που παρευρίσκομαι σε τέτοιο πανηγύρι. Η Μαργαρά θα σφάξη τον μόσχον τον σιτευτόν και θα μās κεράση. Έμπρός! Ας ήχήσουν αί σάλπιγγες και τδ τύμπανα!

— Τι εύτυχης που είσαι, καίμενε Σόλων! τδ είπα στενάζων' όλω και γέλας, όλα τά πράγματα σου φαίνονται άστεία, άκόμη και τά.

— Ακόμη και τά τραγικότερα θέλεις να πής, ε; Τι να σου κάμω! Αυτός είνε ο χαρακτήρ μου! Μου άρέσκει να γελω, και γελω, να.

Ηρχισε νέα έκρηξις γελώτων. Και επειδή ο γέλωσ είνε κάτι τι μεταδοτικόν, εκών άκων έγέλασα και εγώ, μεθ' όλην μου την άνησυχίαν περί της ύποδοχής, ή όποία με άνέμενεν.

Ο παππούς δέν μου ειπε τίποτε. Με αφήσε ήσυχον να φάγω, προς μεγάλην χαράν της αγαθής υπηρετίας. Ένόησα όμως έπειτα, ότι επέμενε να υπάγω και να ζητήσω συγγνώμη, κατά την ύπόθεσιν την όποίαν είχε δώσει. Τι να κάμω! Έξήλθα. Ο παππούς ήλθε μαζί μου. Είς τον «Βάτον» μās υπεδέχθησαν πολύ καλά. Μόλις έκαμα να ζητήσω συγγνώμη, ο κύρ Κώστας ο ξενοδόχος με δέχοψε: — Αφήσε τα αύτά, παιδί μου, δέν πειράζει! Η Άμαλία δέν σου κρατεί καμμία κένια. Άλήθεια ελυπήθησε πολύ, αλλά έχει και άλλες γάτες, που ήμπορούν να την παρηγορήσουν εξάίρετα. Έπειτα αύτη ή γάτα δλω ζημίες μās έκανε. Καυγάδες με τά σκυλιά, κλεψιμιά 'στο σπίτι, κλεψιμιά 'στην γειτονία. Δέν βαριέσαι! Μās έχει κένη ένα σωρό ιστορίες!»

Αυτός ήτο όλος ο επικήδειος της Γάτας του Βάτου!

«Παππού, είπα εμα εφύγαμεν, όσα θέλη ας λέγη ο κύρ Κώστας' εγώ ήξεύρω ότι έκαμα άσχημα. Έσκόντωσα την γάταν από πείσμα, επειδή δέν την επέτευχα εκείνη τη βραδιά, που την έπληρα για νυφίτσα. Όλοι οι φίλοι μου είχαν μάθη αύτδ τδ επεισόδιον και έγελούσαν εις βάρος μου. Ηθελα λοιπόν να ικανοποιηθω, να τούς δείξω ότι ξεύρω να σκοπεύω. Αμέσως τδ μετενόησα και μόλις μού το είπες, θα επήγαίνα να ζητήσω συγγνώμη, αν δέν εφοδούμην μήπως με ξαναγελάσουν.

— Γεώργιο, απήντησεν ο παππούς σοδαρός, πρέπει να μάθης να υποφέρης και να περιφρονής την κοροιδίαν. Τδ να μη κάμνης κάτι τι καλόν και δίκαιον, μόνον από φόβον μη γίνης γελοίος, μη σε κοροιδεύσουν οι άνόητοι, — αύτδ είνε έλλειψις θάρρους και κακώς ένουμένη φιλοτιμία.

— Παππού, είπα με δάκρυα εις τούς οφθαλμούς. Τδ μάθημα θα με ώφελήση, σου το ύπόσχομαι. Όχι, δέν θέλω να είμαι δειλός!»

Ο παππούς μ' εφίλησε τότε και μ' έσυγχώρησε.

(Μήμησι) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΤΙΔΗΣ

ΣΤΕΦΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΔΑΝΑΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΤΗΡΙΩΝ

Στοχάζομαι ότι ή πρώτη Ταχυδρόμος Περιστερά υπήρξεν ή Περιστερά του Νώε, ή όποία έφερον ένα Κλάδον Έλαιας.

Η Άγία Γραφή όμως δέν αναφέρει αν ή Περιστερά ήτο Δευκή, ή αν ή Έλαία ήτο Άνθισμένη.

Τδ Σχολείον ομοιάζει με Καρποφόρον Αμπέλον. Υμεις εστε τά κλήματα και ο διδάσκαλός σας ο γεωργός εστι. Πάν κλημα μη ποιούν καρπόν—και τά λοιπά.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Όπου ο γιάλος απλώνει
όλογάλανη άγκυλά
και την άμμουδιά χουώννει
μυριόχρωμη άντιλιά.

Κολυμβούν χουοά ψαράκια
σ' τὰ ρηχά νερά, κ' έκει
κυνηγούν τὰ παγουράκια
οί μεγάλοι άστακοί,

Έγια-μόλα! φέρνει πάλλ
ή βαρκούλα τόν ψαρά,
πού έτοιμάζεται να βγάλλ
γελαστός και με χαρά

Νά! ο ήλιος βασιλεύει
και μαγεύεται ή καρδιά
και θαρρείς πως μάς γυρεύει
και μάς λέγ' ή άμμουδιά:

Ι. Η. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

27 Σεπτεμβρίου.

ΛΑΣΚΑ!

Όνομα σχε-
δόν άγνωστον
έως τώρα εις
τόν πόλυν κό-
σμον, αλλά
γνωστότατον
εις τούς άνα-

γνωστας της «Διαπάλασεως»,
τους πα-
ρακολούθησαντας πέρυσι τὸ μέγα και
περιπετειώδες έκείνο ταξείδιον τού Καί-
σαρος Κασκάμπέλ.

Τότε έπεσεκέθησαν και την Άλά-
σκαν, και γνωρίζουν ότι είνε μεγάλη και
παγωμένη χώρα, εις τὸ άκρον της Βο-
ρείου Αμερικης. Γνωρίζουν ότι κατοι-
κεται άρκετισπολύ υπό Ίνδων ήμια-
γρίων. Γνωρίζουν ότι έχει και ένα παμ-
μέγιστον ποταμόν, τὸν Γιουκόν. Γνωρί-
ζουν ακόμη ότι ενώ πρώτα ανήκεν εις
τὸ Κράτος τού Τσάρου, χωρίζομένη από
της Ασιατικής Ρωσίας δια τού Βεργί-
γείου Πορθμού, προσηρτήθη τελευταίον
εις τὰς Ηνωμένας Πολιτείας, πλουτί-
σασα την άμερικανικήν σημαίαν δι' ενός
ακόμη άστέρου.

Σήμερον τὸ ὄνομα της Άλάσκα άντη-

χει εις τὰ πέρατα τού κόσμου. Έκει, εις
την Άλάσκαν, τρέχουν τώρα από όλα τὰ
σημεία άνθρωποι άφροῦντες τούς κινδύ-
νους και τὰς κακουχίας, χάριν τού χρυ-
σοῦ. Και όλου τού κόσμου αἱ έφημερίδες
είνε γεμάται από ειδήσεις και πληροφο-
ρίας και περιγραφὰς και εικόνας της
νέας άποικίας τών χρυσοθηρῶν.

Διότι έσχάτως εις την Άλάσκαν ά-
νεκαλύφθησαν πλουσιώτατα μεταλλεία
χρυσού. Κλον δ' άύκ ὀνομάζεται τὸ
μέρος, όπου ή κοίτη και αἱ ὄχθαι πολ-
λῶν ποταμίων αποτελοῦνται από γήν
χρυσόφορον. Και άρκεί να υπάγη κανείς
έκει, δια να συνάξη ὅσον χρυσόν θέλει.

Τί εδκόλος τρόπος πλουτισμοῦ!
Και ὅμως είνε ὀ δυσκολώτερος ὄλων!
Τὸ ταξείδιον είνε μακρόν και κοπιωδέ-
στατον. Η χώρα είνε άπρόσιτος, έρη-
μος και άγρία. Οὐδέν μέσον συγκοινω-
νίας ὑπάρχει. Και δια να φθάση κανείς
εις τὸ Κλονδάσκ, πρέπει να ὀδοιπορήση
έπι μήνας ὀλοκλήρους πεζός, εν μέσω
πάγων και κινδύνων. Πολλοί δέν ἤδυνή-
θησαν νάνηξούν εις τὰς κακουχίας και
άπέθανον καθ' ὄδόν.

Αλλά και άρ' οὔ φθάση κανείς έκει,
δέν ἡσυχάζει δέλλου. Αἱ κακουχίαι έξα-
κολουθοῦν. Τὸ ψύχος είνε πάντοτε δρι-
μύτατον και τὰ μέσα της ζωης σχεδόν
μηδαμνά. Δέν θά εβρη οὔτε στέγην,
οὔτε τροφίμα, και πρέπει νάρκεσθῃ εις
καμίαν πρόχειρον σκηνήν, εις ὀλίγον
άλευρον και εις ὀλίγον λαρδί.

Οὕτω διαιτώμενος θά εργάζεται έπιτό-
νωσ, άνασχάπτων την γήν, πρὸς εὔρεσιν
χρυσού. Και άρ' οὔ συναθροίση ὄσον εὔ-
ρη—μένον να μην εὔρη δέν ὑπάρχει φό-
βος, διότι εκεί έχει δι' ὄλους!—πρέπει
να τον φορτωθῃ και να έπιχειρήση τὸ
ἴδιον μακρόν και κοπιώδες ταξείδιον, εως
να φθάση εις χώραν πολιτισμένην, όπου
ὀ χρυσός του να έχη αξίαν. Διότι εκεί
βέβαια εις την παγωμένην έρημίαν, δέν
του χρησιμεύει εις τίποτε! Οὔτε τρώ-
γεται, οὔτε θερμαίνει, οὔτε στολίζει!...

Και ὅμως πολλοί, πλείστοι άνθρωποι,
και Αμερικανοί και Εὐρωπαίοι, έσπευ-
σαν η έτοιμάζονται να υπάγουν εις την
Άλάσκαν. Η δόξα τού χρυσού είνε τό-
σον μεγάλη, ὄστε χάριν αὐτοῦ εκθέτουν
εις κίνδυνον την ζωήν των. Μετ' ὀλίγον
τὸ Κλονδάσκ θά γίνη πόλις— και μετ'
ὀλίγον ἴσως εις τὸ Κλονδάσκ δέν θά ὑ-
πάρχη χρυσός! Θά τρέξουν οἱ χρυσοθη-
ραι και θά τον πάρουν ὄλον, ὄπως τὸν
έπληραν ἤδη και από την Καλλιφορνίαν.

Είνε άρά γε εὐγενές τὸ αίσθημα, τὸ
ὄποδον άγει πρὸς τούς κινδύνους τούς
ανθρώπους τούτους; Πιθανόν. Διατί να
μη παραδεχθῶ ότι μεταξύ αὐτῶν ὑπάρ-
χουν πολλοί, οἱ ὄποδοι έπιθυμοῦν να
πλουτήσουν, δια να χρησιμοποήσουν τὸν
πλοῦτόν των πρὸς τὸ καλόν; Αλλ' ὀ, τι-
δήποτε και αν ὑποθέση τις, άνθρωπος

έπιστρέφων εκ της Άλάσκας πλούσιος,
είνε ἤρωσ και ζῶσα απόδειξις τού ὄτι
«τὰ καλά κόποις κτώνται.»

28 Σεπτεμβρίου.

Η πρώτη θεατρική παράστασις,— ή
πρώτη δημοσία διασκεδασίς μετά την
συμφοράν της πατρίδος... Ο πόλε-
μος έτελείωσεν ή ειρήνην έγεινε, και ε-
δόθη ή άδεια νάνοίξουν και πάλιν τὰ
θέατρα.

«Ω, τί μελαγχολική παράστασις, τί
λυπηρά διασκεδασίς!... Η είσοδος
τού θεάτρου Τσόχα, φωτισμένη και συ-
ναχομένη, ὀπενθυμίξει άλλας ἡμέρας εὔ-
τυχίας και φαιδρότητος. Και συλλογιζε-
ται κανείς ὑπὸ ποίους ὄρους επαναλαμ-
βάνονται αἱ διασκεδασίς, αἱ διακοπείσαι
ένεκα τού πολέμου! Και συλλογίζεται
ακόμη μίαν φοράν την πληγήν της πα-
τρίδος, την αἰμοσχάουσαν ακόμη, με
ὄλον τὸ άνοιγμα τών θεάτρων!...

Κάμνει ψύχος. Οἱ θεαταί είνε άραιό-
τατοι. Ολίγοι μόνον ἤθέλησαν να ἴδουν
τόν «Μάκβεθ» παριστανόμενον ὑπὸ έρα-
σιτεχνῶν φοιτητῶν. Αλλά και αὐτοἱ ἴ-
σως δέν θά μετεβαίνουν, αν ή παράστα-
σις δέν ἦτο φιλανθρωπική, αν αἱ εἰσπρά-
ξεις δέν έπρόκειτο να διατεθοῦν ὑπὲρ
τῶν προσφύγων.

«Ω, τί λυπηρά διασκεδασίς!...

Αθήμερον.

—Μαμά, τί θά πῃ «οἱ χρυσοθηραι
της Άλάσκας» πού έλεγε τὸ πρωί ὀ
μπαμπάς; έρωτᾷ ὀ μικρός Αλέκος.

—Νά, οἱ άνθρωποι πού πηγαίνουν
εις την Άλάσκαν και κυνηγούν τὸ χρυ-
σάφι.

«Ο Αλέκος ξεκαρδιζεται από τὰ γέλια.

—Και τί; μήπως είνε κανένα ζων-
τανόν πράγμα τὸ χρυσάφι;

«Ο πλούσιος είνε εὔτυχης ὄχι δια τὰ
χρήματα πού έχει, αλλά δια τὰ καλά
πού ἡμπορεῖ να κάμνη.»

Φ.

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

«Σ αὐτόν τὸν κόσμον οἱ πολλοὶ
νομίζουν για στολιδι
τού πλοῦτου την χρυσή στολι
—τύχης σωστὸ παιγνίδι.—

Μά μόνο την καλή καρδιά
—στολιδι πού ατόνια
σκορπᾷ οὐράνιαν εὐωδιά.—
δέν την χαλοῦν τὰ χρόνια!

Χ. ΣΥΜΦΩΛ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια. Ώς σελ. 317).

— Γλάρος θά είνε, χωρίς άλλο! εἴ-
πεν ὀ Ανήμος. Μπᾷ τὸν ἀφιλότιμο!
Έμυρίσθηκε από τώρα τὰ πτώματά μας,
και περιμένει να τούς ριχθῃ... Εὐτυχι-
σμένο πουλί!... Φθάνει μόνον να μην
άποφασίση ὀ ένας από τούς δύο μας να
φάγη τὸν άλλον... προσέθεσεν ὀ Ολ-
λανδός με ὀπόκωπον και άπαίσίαν φωνήν.

Αὐτήν την φοράν ὀ Ιωάννης Μαν-
τζουράνας τὰ έχρειάσθη.
— Πράγματι, να θρέψη κανείς με τὸ
πτώμα του τὰ θαλασσοπούλια, — έσπευσε
να εἰπῃ, δια ναπομακρύνη εἰ δυνατόν
τόν ἀντροφόν του από τὰς κανιβαλικὰς
του δρέξεις, — δέν είνε και πολύ εὐχά-
ριστον! Έν τούτοις ὄμως...

— ὄμως τί;» διεκοψεν ὀ άγριος και
πειναλός πλοίαρχος, τού ὄποδου έσπιν-
θήριζαν οἱ ὀφθαλμοί, οἱ δὲ μακροὶ ὀδόν-
τες εφάνοντο ἤδη μεταξύ τῶν χειλέων
ὄς τροχιζόμενοι πρὸς ἀνθρωποφαγίαν...
«Ο Ιωάννης εκρινε καλὸν να μη ά-
παντήση τίποτε, φοβούμενος μήπως ἤ-
θελεν έπισπεύση την φοκιάδη λύσιν, την
ὄποιαν προσέβλεπε. Και ἤρκεσθη να κυτ-
τάξη εκεί—πάνω τὸν γλάρον, τού ὄποδου
άλλωστε θά έπρωτῆμα τὸ ράμφος...
Παράδοξος γλάρος ὄμως! ἴπὸ φανερόν
ὄτι κατήρχετο. Αλλ' έφ' ὄσον κατήρ-
χετο, μόνον κατά τὰς πτέρυγας εφάνι-
νο ὄμοιος πρὸς πτηνόν. ὄμοιαζε μάλ-
λον πρὸς ἰχθύν, με μακράν κεφαλήν;
μ' έπιμήκη οὐράν και με μίαν κοιλίαν
διάρτητον, διαφανή. Κάτωθεν, αντί πτε-
ρυγίων, εκρέμαντο μακροὶ και λεπτοὶ
πόδες, οἱ ὄποδοι εκράτουν την λείαν—
κανέν πρόβατον ἴσως.

«Καλὸ πού γλάρος! αὐτὸ είνε άλλου
εἴδους πουλί, πολύ παράξενον!» εἰπεν ὀ
Ιωάννης Μαντζουράνας.
«ὄ Μας τὸ εκόνταξεν απλῶς χωρίς
να προσφέρη λέξιν. Έξάινης ὄμως,
συγκεντρώσας τὸ δέξυ του βλέμμα πρὸς
τὰ ἑπάνω, ανέκραξε:

— Πίσω μου σ' έχω, Σατανά! Καλὸ
αὐτὸ είνε ἀερόστατον!

— Αερόστατον; εἰπεν ὀ Ιωάννης.
Για καλὸ μας θά είνε! Σὸν να άρχισα
να ἐλπίζω!

— Πρᾷ έκαμε περιφρονητικῶς ὀ Ολ-
λανδός. «Αν ἦταν βάρκα, μάλιστα. Μα
ἀερόστατον, τί θά μας κάμη;

— Βάρκα τού ἀέρος... τὸ ἴδιον
δέν είνε; ἐτόλμησε να ψιθυρίση ὀ Ιω-
άννης.

— ὄποδος πεινᾷ καρβέλια ὄνειρεύε-
ται, εἰπε μελαγχολικῶς ὀ Ανήμος
Μαές. Φαντάστω ότι τώρα να μού φαίνεται
πὸς τὸ ἀερόστατον αὐτὸ δέν έχει από
κάτω τὸ συνειθισμένον καλαθὶ τῶν ἀε-
ροστάτων, αλλά μίαν βάρκαν σωστῆν,

ἀληθινήν. Να τί θά πῃ να έχης να τε-
λίριδ!» Και ὀ πλοίαρχος περιλῦπος
έστρεψε την ράχην πρὸς την σκληρὰν ἐ-
κείνην ὀπτικήν άπάτην.

Και ὄμως ὄχι! Τὸ μάτι τού θαλασ-
σινού δέν ἠπατάτο εις τοιοῦτον βαθμόν...
Τὸ ἀερόστατον, τὸ ὄποδον κατήρχετο ὀ-
λονέν, συνεχράται τῶντι δια τῶν σχοι-
νίων του, ὄχι μόνον τὸ σύνθηες καλα-
θῆλεκτρον σκαφίδιον, αλλά και δεύτερον,
έν εἶδος λέμβου μικρᾷς. Τώρα μάλιστα
ὀ συνδυασμός εφάνετο πολύ καθαρά:

διότι μέχρι της
στιγμῆς εκείνης ἤ
λέμβος ἀπέκρυπτε
την κάλαθον, κάτω-
θεν της ὄποιας ἐ-
κρέματο...

Πολὺ παράξενον
ἀερόστατον! και πο-
λὺ πλέον παράξε-
νον ακόμη τὸ να
εὔρισκεται ἀνωθεν
της Βορείου Θα-
λάσσης! Και ὄμως
ἦτο ἀληθές, πραγ-
ματικόν. Διεκριναν
ἤδη κάλλιστα τὸν
αεροναῦτην έντὸς
της κάλαθου του,
διευθύνοντα ἐπ' αὐ-
τῶν ἀκριβῶς τὸ τη-
λεσκοπίον του. ὄ
Ιωάννης εἰδοποίησε
τόν πλοίαρχον. Οὔ-
τος ανέλαθεν ἀπρο-
θύμως την πρώτην
του θέσιν, άνάσκε-
λα, και έστρεψε
τούς ὀφθαλμούς πρὸς
τόν οὐρανόν. Αλλ'
άμα εἶδε την εναέ-
ριον λέμβον, κατε-
λήφθη ὑπὸ τῶσης
χαρᾷς, ὄστε ἤρτισε
να φωνάζη, χειρο-
νομῶν ζωηρῶς με
κίνδυνον να γλυ-
στρήση εις την θά-
λασσαν:

— Νά ή σωτηρία μας! ή σωτηρία μας!

— Α, ή σωτηρία μας! τώρα; ε, κα-
πετάν-Μαές; και όταν σου το έλεγα εγώ;»
εἰπε με κάποια πικρίαν ὀ Ιωάννης,
σειῶν την κεφαλήν.

Και τὸ ἀερόστατον κατέρχεται, κατέρ-
χεται... «ἴδη έπλησίασε πολύ...
ὀ ὀφθαλμός βλέπει εὐκρινῶς τὰ πάντα,
ἤ φωνή δύναται νάκουσθῃ...

Και ὄμως τώρα ἀκριβῶς δέν πιστεύει
τούς ὀφθαλμούς του ὀ Ιωάννης. Έγνώ-
ρισε τὸν αεροναῦτην... είνε ὀ ἀδελ-
φός του Πέτρος!... ὄχι, αδύνατον!
εἰνε φρελός!... Και εν τούτοις τῷ ε-
φώνασε:

«Και τὸ ἀερόστατον κατέρχεται, κατέρ-
χεται...»
(Σελ. 325, στῆλ. 6.)

— Νά ή σωτηρία μας! ή σωτηρία μας!

— Α, ή σωτηρία μας! τώρα; ε, κα-
πετάν-Μαές; και όταν σου το έλεγα εγώ;»
εἰπε με κάποια πικρίαν ὀ Ιωάννης,
σειῶν την κεφαλήν.

Και ὄμως τώρα ἀκριβῶς δέν πιστεύει
τούς ὀφθαλμούς του ὀ Ιωάννης. Έγνώ-
ρισε τὸν αεροναῦτην... είνε ὀ ἀδελ-
φός του Πέτρος!... ὄχι, αδύνατον!
εἰνε φρελός!... Και εν τούτοις τῷ ε-
φώνασε:

— Πέτρε;! εἰσαι σύ, Πέτρε;
— Ναι, εγὼ εἶμαι. Και σύ; Εἰσαι σύ;
— Ναι, δυστυχῶς, κ' εγὼ εἶμαι εγώ.
— Λοιπὸν καλημέρα σου. Τί κάνεις;
— Νά, τὸν κακό μου τὸν καιρό.

Και σύ;
— Καλά, εὐχαριστᾷ, ἀδελφέ... Τι
συνάντησις! τί έκπληξις! τί τύχη μί-
α φορά!

— Έτσι αἰ; Μ' από πού διάβολο έρ-
χεται; πού διάβολο πηγαίνεις;

— Οὔτε από τὸ διάβολο, οὔτε ἐπὶ
διάβολο, αγαπητέ
μου. Απλούστατα,
εφεύρηκα εν ἀερό-
στατον νέον, προο-
δευτικόν, τελειοποι-
ημένον, με πηδά-
λιον, πειθίγιον και
ὑπάκρον. Θά σου τα
διηγηθῶ ὄλα...

— Κ' εγὼ αὐτὸ
θέλω, αλλά φθάνει
να εὔρωμεν τρόπον.
Ξεύρεις, ἀλήθεια,
ὄτι εὔρηκα τὰ γάν-
τια σου μέσα ἐτήν
κοιλία μίας μουρού-
νας, και δέν ἤξευρα
τί να ὑποθέσω;

— Στην κοιλία
μίας μουρούνας;...
Α, μόνον μυστοπο-
ριογράφος θά ἦτο
ικανός να το φαν-
τασθῃ! Και ὄμως
είνε απλούστατον...
Στάσου πρώτα να
σταματήσω την μη-
χανήν μου...»

Και ὀ Πέτρος
ἤρτισε τούς διαφό-
ρους χειρισμούς, σύ-
ρων σχοινία, κινῶν
τροχαλέας, συστέλ-
λων, διαστέλλων,
ἀναβιάζων, κατα-
διβάζων.

«Ναι, είνε απλού-
στατον, επανέλαβε.

Καθὼς έπερνούσα δια να υπάγω από την
ὄλλανδίαν εις την Ίουτλάνδιαν, μού
έπεσαν πλησίον τού Δόγγερ-Μπάγκ,
και κάποια μουρούνα θά τα έξελαβε δια
κανένα μαλάκιον και τα έχασε. ὄπως-
δήποτε, μπράβο, σ' εὐχαριστᾷ δια τὰ
γάντια μου. Τώρα έπιστρέφω από την
Ίουτλάνδιαν εις την ὄλλανδίαν.

— ὄποτε λοιπὸν εἶσθ πηγαίνοέρχεται,
ὄπως θέλεις, και ὄπου θέλεις, διαβαί-
νων επάνω από ἠπειρούς και ὄκεανούς;»

— Εὐκολώτατα, καθὼς βλέπεις! Και
τώρα να, στέλ! έσταμάτησα! Για να ἴ-
δουμε, πὸς εἰμπορῶ να σε βοηθήσω;»

ὄ πλοίαρχος Μας έξεκλάγη τῶσον

πολύ από την απόρριπτον άφιξιν του αεροστάτου, την παράδοξον συνάντησιν των δύο αδελφών και την τόσο ήρεμον συνομιλίαν των, ώστε ήκουεν ως ήλιθιος, χωρίς να προφέρη λέξιν. Αλλά μόλις ο Πέτρος είπε «πως είμπορώ να σε βοηθήσω;» ο Ανθιμος ανέλαβε την χρῆσιν της γλώσσης και εφώταξεν :

— Έλα λοιπόν, τί κάθεται; Πάρε μας απ' εδω-χάμου! Γλύτωσέ μας! Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!

— Απ' εδω είναι ο καπετάν Ανθιμος. Μας, ο κυβερνήτης του αλιευτικού μου πλοίου! είπεν ο Ιωάννης. Σου τον συνιστώ μόνον, διότι το υπόλοιπον του πληρώματος επνήγη.

— Φθάνω λοιπόν τρώντι «ὠς θεός ἀπὸ μὴχανής».

— Ακριβώς και με την ώρα! Έχομεν τώρα δύο νύκτας και μίαν ημέραν που περιμένομεν χωρίς φαγή, χωρίς πιόν, χωρίς ύπνον, χωρίς τίποτε. Λοιπόν θά μας πάρης;

— Και τους δύο; αδύνατον! Δεν έχω ούτε τόπον, ούτε αέριον άρκετόν. Μόνον ένα συνταξιδιώτην ήμπορώ να πάρω, και παρακαλώ τον κύριον απ' εκεί να με συγχωρήση, αν θα προτιμήσω τον αδελφόν μου.

— Πώς; θά μ' εγκυκαλείψετε εδω; εδρυχήθη εις τόνον όργης και απέλπισας ο πλοίαρχος.

— Μη σε μέλει, Μας, και δεν σ' άφνι, απήντησεν άμέσως ο Ιωάννης Μαντζουράνας. Μαζί εταξιδεύομεν, μαζί ειργασθημεν, μαζί έναυαγήσαμεν. Μαζί λοιπόν και θ' αποθάνωμεν.

— Είσαι τρελός, αδελφέ; είπεν ο Πέτρος. ΆρΗΣέ με πρώτα να μιλήσω!

— Μα τί τρέχει;

— Πρό πέντε ετών παρακολουθώ τας πρόδους της αεροπλοίας, αεροναυτικής ή αεροστατικής. Έκαμα λοιπόν μίαν σπουδαίαν εφεύρεσιν.

— Μπα, και συ τ' άδια, βλέπω...

— Επεινόησα έν αερόστατον με «διπλοϋν όπλισμόν» δηλαδή με κάλαθον συγχρόνως και με λέμβον, ούτως ώστε έν ανάγκη να πλέη κανείς εις την θάλασσαν, όπως πετά και εις τον αέρα. Υπόθεσε ότι το αερόστατον σχίζεται, χαλά, αδειάζει και πέπτει εις την θάλασσαν. Αμέσως τὸ πλοίαρρον εις ενέργειαν. Κουτιά, πανιά, τιμονί και πέαι λέωντας. Ο αεροναύτης μεταβάλλεται αυτοστιγμεί εις ναύτην και σώζεται μιά χαρά. Έ, πως σου φαίνεται; ή εφεύρεσις μου δεν εινε πρακτικωτάτη;

— Έξοχος! θαυμασία! άνεκραξεν ο Όλλανδός, διαβλέπων εις την εφεύρεσιν ταύτην φως έλπίδος και σωτηρίας.

(Επεται συνέχεια)
(Κατά τὸ γαλλικόν του Διμή Ζιρών)
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΤΙ ΚΑΤΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

(Επιστολή μιᾶς συνδρομητριάς.)

Έκ των άραιων επιστολῶν, τὰς όποιαις συχνά γράφει πρὸς τὴν Διάπλασιν ἡ φίλη τῆς Μαρία Παυλάκη, ἡ διακεκριμένη τελειόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου, εἰς τὴν όποιαν φέτος ἀπενεμήθη τὸ Ράλλειον βραβεῖον, μί εἶνε καὶ ἡ κατωτέρω. Τὴν δημοσιεύομεν, ὄχι μόνον διότι εἶνε άραία καθ' ἑαυτήν καὶ ενδιαφέρουσα τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ καὶ διότι ἐνομίσαμεν, δεῖ οἱ ἀναγνώσταί μας, οἱ όποιοὶ μετὰ χαρᾶς ἐγγώρισαν τὴν μορφήν τῆς βραβευθεισῆς ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνης τῆς εἰς τὴν Διάπλασιν, θὰ ἐπεθύμουν ἐπίσης νὰ γνωρίσουν καὶ πὼς γράφει ἡ κόρη, ἡ ευχούσα τοῦ Ράλλειου, κυρίως διὰ τὴν περί τὸ γράφειν καὶ ἐκτείνει τὰς ιδέας τῆς δεξιότητος. Διότι, ὡς γνωστὸν, εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ Ράλλειου τίθεται ἐν θέμα, τὸ όποῖον ὑποχρεοῦνται νὰναπτύξουν γραπτῶς αἱ ὑποψήφιοι, βραβεύεται δὲ ἐκείνη ἡ όποία θὰ τὸ γράφῃ καλλίτερα. Δὲν ἤτοιχησάμεν νὰαναγνώσωμεν τὴν Ἐκθεσὶν τῆς Ἀσπυρινίδος Παυλάκῃ ἡκούσαμεν ὅμως παρὰ πολλῶν δεῖ ἴτο θαυμασία διὰ τὴν μεθοδικότητά τῆς, τὴν καλλιπεδίαν τῆς καὶ τὴν διαύγειαν τῶν ιδεῶν. Ἡ κατωτέρω ἐπιστολή, ἂν καὶ γραφθεῖσα ἀμελῶς, χωρὶς ἡ φάρουσα νὰ ὑποπειθῇ ὅτι θὰ τὴν ἀναγνώσωμεν καὶ ἄλλοι, ἐκτὸς τῆς ἀγαπῆτης τῆς Διάπλασεως, ἔχει ἐν τούτοις ὅλα τὰ ἀνωτέρω προτερήματα, καὶ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ περί τῆς δεξιότητος, μετ' ἧς ἡ Παυλάκη χειρίζεται τὸν κάλαμον. Κάμνει ἐντόπιον προπάντων ἡ χαρίσσει ἀφελεία τῆς, ἡ ἀβίαστος ευφροσύνη καὶ ἡ φυσικὴ τῆς γλώσσης, ἡ όποία οὔτε χυδαία εἶνε οὔτε σχολαστικὴ. Ὅταν δὲ πέρουσι ἡ Διάπλασις ἐδημοσίευε τὰ ἄρθρα τῆς ἐκείνη «Πὼς γράφεται μί ἐπιστολή» ἡδύνατο νὰ παραθέσῃ καὶ ταύτην, ὡς ὑπόδειγμα φιλικῆς ἐπιστολῆς καλασθήτου, παιδρᾶς, ζωηρᾶς, με ποιικιλίαν, με χάριν καὶ μ' ενδιαφέρον.

Ἡ Διάπλασις, διατηροῦσα τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν φίλων τῆς, ζητεῖ προκρίναν νὰ ἐξασχῇ αὐτοὺς εἰς τὰ νὰ ἐκθέτουν τὰς ιδέας των. Μία καλογραμμικὴ ἐπιστολή — καὶ δύσκολον πρῆγμα καὶ σπάνιον, — εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον δεῖγμα τῆς διανοητικῆς καὶ καλασθητικῆς μορφώσεως τοῦ ἐπιστολογράφου. Ἀποδείξει, ὅτι ἡ γράφουσα τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, ἔγραφε καὶ τὴν Ἐκθεσιν, διὰ τῆς όποιᾶς ἐκέρθησε τὸ Ράλλειον!

Σίγνος, 17 Σεπτεμβρίου 1897.

Ἀγαπητῆ μου Διάπλασις,

Ποτὲ δὲν τὸ ἔπαθα ὅ,τι μοῦ συμβαίνει τώρα. Ὅταν ἤμην μικρὰ, εἶχα μίαν διδασκάλισσαν, ἡ όποία συνειθίε νὰ λέγῃ εἰς ὄσας δὲν ἤξευραν ν' ἀπαγῆσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεως τῆς, ὅτι «ἐσταμάτησε τὸ πνεῦμά των» καὶ ἐπανελάμβανε τὴν φράσιν αὐτὴν τόσον συχνά, ὥστε τὴν ἠκούσαμεν πλέονχωρὶς νὰ μᾶς κάμνῃ καμμιανέντόκωσιν. Μάλιστα, μία συμπαθήτριά μου, ἡ όποία εἶχεν ἔλθῃ κάποτε ἀπαράσκευος καὶ κατὰ κακὴν τῆς τύχην εὐρέθη ἀφνης ἀντικρυ τοῦ δακτύλου τῆς Κυρίας, ἤρπασε τὴν καθιερωμένην φράσιν διὰ νὰ δικαιολογηθῇ :

— Μα τί ἔπαθες σήμερα; δὲν εἰξεύρεις;

— Φαίνεται, Κυρία, ὅτι ἐσταμάτησε τὸ πνεῦμά μου . . .

Καὶ μετὰ τὰ γέλια μαθητριάων καὶ

διδασκαλίσεως, διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν, ἡ καίμενη ἐκείνη κατεδικάσθη νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴν μίαν χεῖρα, καὶ ἔμεινε εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἐπὶ ἡμίσειον ὄραν, διὰ νὰ μάθῃ νὰ φέρηται ἄλλοτε

Αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ όποῖον δὲν ἔπαθεν ἄλλοτε τὸ πνεῦμά μου, τὸ ἔπαθε τώρα, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ φαίνεται τὴν φύλακα τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Καὶ διαρκῶς γράφω, καὶ διαρκῶς σχίζω, καὶ μελανῶν κόλλας καὶ δάκτυλα, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ φέρω εἰς φῶς κάτι τι τελειωμένον. Ἀλλὰ τώρα, ἀπεφάσισα νὰ γράψω ὅ,τι θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πέννας μου! καὶ σὲ παρακαλῶ, Διάπλασις μου, νὰ μὴ γελᾶσαι ἀν εἴρῃς καὶ τίποτε ἄλογα (πράγματα) εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, διότι . . . ἔχει σταθῆ τὸ πνεῦμά μου.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔλαβα καθόλου φυλλάδιόν σου, τὴν δὲ παρελθούσαν τὸ ἴδιον, τὸ όποῖον μοῦ εἶχες στείλῃ καὶ τὴν προπαραλθούσαν. (*) Μὰ τί συμβαίνει; Δὲν πειράζει ὅμως, ἀγαπητῆ μου, ὅταν ἔλθω εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τακτοποιηθῶμεν.

Δὲν εἰξεύρω πὼς νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς φωτογραφίας μου. . . Σὲ παρακαλῶ παλὺ νὰ προτείνῃς εἰς τὴν Χριστιανὰ Δεσύλλα καὶ εἰς τὴν Βασιλικὴν Σταμάτη ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν με ἐμέ, ἂν θέλουν. Πιστεύω, ὅτι θὰ γνωρισθῶμεν ὅταν τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ ἔλθουν εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ δώσωμεν διπλωματικὰς ἐξετάσεις, (διότι καθὼς εἰξεύρεις καὶ μαθητρία τοῦ Ἀρσακείου Πατρῶν, ἔρχονται εἰς τὸ Ἀρσακίον Ἀθηνῶν, ὅταν πρόκειται νὰ διαγωνισθοῦν διὰ τελευταίαν φορὰν πλέον.) Τί εὐτυχῆς ποῦ θὰ εἶμαι τότε!

Καὶ τώρα, προσφιλῆς μου Διάπλασις, θὰ σοῦ ἀναγγείλω μίαν καλὴν εἰδήσιν: ἔξ ε σ π ἄ θ ω σ α! Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσῃ χαρὰν γράφω αὐτὴν τὴν λέξιν! Ὅσον ἔδλεπα, ὅτι τὸ ζεσπάζωμεν πρῶν-δευε χάρις εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν τῶν φίλων σου, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ σοῦ δείξω ὅτι σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ αὐτοί, ἐλυποῦμαι κατὰκαρδα. Ὅταν εἶδα καὶ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Χ α λ α σ μ ο Ὑ Κ ὀ σ μ ο υ, (μὰ πραγματικῶς . . . ὄχι! δὲν εἶνε διόλου χαλασμός κόσμου, ἀφοῦ συντελῆ τόσον εἰς τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, ἡ όποία δὲν χαλά, ἀλλὰ διορθῶνει τὸν κόσμον!) τότε λοιπόν, ὀρκίσθη εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι δὲν θὰ περάσω πολλὰς ἡμέρας καὶ θὰ ἀρχίσω καὶ ἐγὼ νὰ θαυματουργῶ, ὅπως καὶ αὐτός.

Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ ἀρχὴ ἔγεινε. Ἐβγήκα πάλιν ἀπὸ τὰ ὄρια . . . ἂν ὄλοι οἱ συνδρομηταί σου ἔγραφον τόσον συ-

(*) Σ. τ. Δ.—Ποῦ νὰ ἔγινεν ἄρ' γε αὐτὴ ἡ ταχυδακτυλουργία;

χνά και τόσο υπομονητικά, όπως εγώ, αλλοίμονο! έπρεπε να έχης και ένα... αναγνώστην.

Σε ἀσπάζομαι

ἡ φίλη σου ΜΑΡΙΑ ΠΑΥΛΑΚΗ

Υ. Γ. — Ἡ διεύθυνσις τοῦ νέου φίλου σου εἶνε :

κ. *Ιωάννη Μιράδον*, εἰς Σίγρον.

Πιστεύω ὅτι θὰ σοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος, διότι εἶνε ἐνθουσιασμένος με τὴν ἀγάπην τοῦ σοῦ ἔχουν οἱ συνδρομηταί σου. Σὲ φιλῶ καὶ πάλιν,

ἡ φαντασί σου λάτρεις Μ. Π.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων :

— Ξεῦρες τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ μεγάλο σπῆτι; — Ξεῦρω. — Τίνας εἶνε; — Ξενο!

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μουσουλίδος.

Ὁ Πατῆρ. — Πὼς σοῦ φαίνεται ὁ νέος διδάσκαλος, Νίκο;

Νίκος. — Δὲν ἔχει διόλου μνημονικό, μπαμπά. Φαντάσσομαι ὅτι κάθε μέρα μᾶς ῥωτᾷ τί μᾶς εἶπε χθές!

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἀργυραῦρου Θεμιστοῦλεως.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΡΧΙΣΑΝ, ἤρχισαν αἱ ἀνανεώσεις τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ ἐπέρχόμενον εἰκοστὸν ἔτος 1898. Οἱ φίλοι μου σπεύδουν νὰ ἐγγραφοῦν πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου, καὶ νὰ μου δείξουν τὴν προθυμίαν των, καὶ νὰ λάβουν τὸ ὄψων, καὶ νὰποκηθῶσιν τὸ προνόμιον. Καὶ δι' ὄσους ἔτυχε νὰ μὴ προσέβουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ προηγουμένου φυλλάδιου ἢ νὰ τὴν λησμονήσω, μετ' ὃ το παρὸν φυλλάδιον διανέμεται καὶ ἕλλη ἀγγελία, χωριστὰ τυπωμένη ἐπὶ χρωματιστοῦ χαρτου.

Ὁ Ἀναγίας, ὁ όποῖος τὴν 1 Ὀκτωβρίου εἶχε τὴν ἐορτήν του, εὐχαριστῶν θερμῶς ὅσους τὸν ἐνεθυμήθησαν καὶ ἰδιαίτερος τὸν ἄδρ Κεζῶτην, διὰ τὴν ἀισθητικὴν του «μακροστοχιδα» τὸν *Ποιμετικὸν Τόττον* διὰ τὰς ἡμέρας εὐχὰς του, καὶ τὴν *Ποιμετικὴν Φλογέραν* διὰ τὴν τόσον ἔγκαιρον *κάρταν* τῆς. Εἶνε ὅμως λυπημένος, διότι, ἐνεκα τῶν περιστάσεων δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐορτάσῃ φέτος ὅπως ἀναιρεθετο καὶ διότι ἀκόμη δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ Κυριακή του ἐνεκα τῶν εὐλογημένων αὐτῶν εἰκόπων, αἱ όποια ἀκόμη νὰ γίνουσι! Χίλια ἐμπόδια τοῦ ἔτυχαν τοῦ καμένου!

Ποῦ εἰσαίτευσε, *Ἐδδωρος Οὐκία*, κ' ἔκαμες νὰ μου γράψῃς τόσον καιρὸν. Ὅς πρὸς τὰ τεμάχια τῶν παλαιῶν μου φυλλαδίων, μετ' ὃ τὰ όποια διπλώνονται τὰ νέα, μὴν ἀνησυχῆς διότι εἶνε ὅλος διόλου ἔχρηστα! Ὅσα φυλλάδια χαλοῦν ἢ λερώνονται εἰς τὸ πιστόριον, ἢ σχίζονται εἰς τὸ δίπλωμα, ἢ ὁπωσδήποτε ὑφίστανται κάποιαν βλάβην, ὥστε νὰ μὴ εἶνε πλέον καλὰ διὰ τοὺς συνδρομητὰς, κόπτονται καὶ μεταβάλλονται εἰς ταινίας καὶ περικαλύμματα τῶν καλῶν φυλλαδίων. Νὰ σοῦ διηγηθῶ μάλιστα καὶ τὸ ἔξῃς: Ἀπὸ μίαν ἀπροσεξίαν τοῦ τυπογράφου, τριακίσια σχεδὸν ἀντίεστα τοῦ φυλλάδιου, εἰς τὸ όποῖον ἐδημοσιεύθη ἡ εἰκόνη τῆς *Μελλοῦσης Καλλιτέχνης*, ἐμουντζουρώθησαν εἰς ἓν μέρος. Ἡ Μάρθα τὰ ἔκλειε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τα κόψῃ, ὅταν, τὴν στυγὴν ἐκείνην, ἔρχεται κατὰ τὴν εἰς τὸ γραφεῖον μου ἡ *Μελλοῦσα Καλλιτέχνης*. Μανθά-

νει τὰ διατρέχοντα, ζητεῖ τὴν ἀδειαν, πέρνει ἐνα ψαλλίδι καὶ κόπτει ἀπὸ θα αὐτὰ τὰ ἔχρηστα φυλλάδια τὴν εἰκόνην τῆς. Οὕτως ἀπέκτησεν ἀνεξέδωτος τριακίσια σχεδὸν ἀντίεστα τῆς φωτογραφίας τῆς, καὶ πόση ἦτο ἡ χαρὰ τῆς, ὥστε ἡ Μάρθα ἐπαρηγορήθη ἀμέσως!

Μὴ βιάσεαι, ἀγαπητῆ *Ὀλυμπιονίκη*. Καὶ νέος Διαγωνισμός Διηγήματος θὰ προκηρηθῇ, καὶ ἄλλους μοιολόγους θὰ γράψῃ ὁ κύριος Σενοπούλος, καὶ θα ὅσα θέλεις θὰ γίνουν. Οἱ συνεργάται μου σ' εὐχαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις περί αὐτῶν. Ὅς πρὸς τὸν *μπάστον* ποῦ ἔδωκες πρὸς ἐκείνον, ὁ όποῖος εἶπεν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε μόνον διὰ μικρὰ παιδιά, νομίζω ὅτι εἶχες ἄλλο ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα, — τὸν ἑαυτόν σου!

Δὲν πειράζει, καλὴ μου *Θέλασσα*. Ὅα γίνῃ καὶ νέος Διαγωνισμός Ζητηριακῆς καὶ τότε λαμβάνεις μέρος. Ἦθελα κ' ἐγὼ νὰ μου εἶχες στείλῃ καμμιαν εἰκόνη, ἀρ' οὐ καταγίνεσαι τόσον ἀλλ' ἀφοῦ ἦσο ἀσθενής, εἶ νὰ γίνῃ;

Δυστυχῶς, *Κόντε Πατανάκη*, ἡ Πίσσα μου δὲν ἔκαμεν ἔως τώρα γατάκια. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ποῦ θὰ κάμῃ, θὰ εἶνε ἰδίῶν σου. Ἀλλὰ ἂν δὲν εἶνε μαῦρον; Ἐδῶ σὲ θέλω!

Κ' ἐγὼ εἶμαι κατενθουσιασμένη μετ' ὃς νέος σου γνωριμίας, *Ἀρμιμένη Θάλασσα*. Ἐκ τῶν ψευδιῶν μου τῆς ἀδελφῆς σου, ἐγκρίνω τὸ *Τρελλὴ εὐθ' Αἰγίου* (καὶ αὐτὸ κατ' εὐφημισμὸν) καὶ τὴν *ἀσπάζομαι*. Δὲν μοι εἶπες ὅμως πὼς λέγεσαι.

Ἄ, πὼς ἦθελα νὰ ἦμην κ' ἐγὼ μαζί σου εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐκδρομὴν, *Σερητευμένη Πουλί*, καὶ νὰ ἴδω τὸ ὡραῖον πανόραμα τοῦ βουνοῦ, καὶ νὰ καθίσω εἰς τὸ χόρτα, καὶ νὰ φάγω ἀπὸ τὸ ψιτὸν γουρνοπόπουλο, καὶ ν' ἀκούσω τὴν ὡραίαν πρόπονιν τοῦ *Τόδου εὐθ' Φαίθου*! :

Ἦθελα νὰ ἤξευρα, *Ἄφης Σόθος*, εἰς ποίαν ἐπιστολήν σου, εἰς ποίαν σου ἐρωτήσεως δὲν ἀπήνησα. Μὰ πὼς γίνεσαι αὐτὸ, νὰ λάβω ἐπιστολήν σου, καὶ νὰ μὴ ἀπαντήσω; νὰ μὴ στείλω τοὐλάχιστον ἓνα φίλιν; Ἀδύνατον, φιλιτάτε μου! Κάτι θὰ συμβαίνει!

Μάλιστα, *Συρμάτῃ Λουκούμι*, μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ νέον σου ψευδιῶν μου, μάλιστα ὅταν εἶνε τοῦ φησιτικῶ ἢ τῆς βαλάννας.

Δὲν ἤξευρω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, *Ἀχαιεῖ Ἀρομέ!* Ἀρ' οὐ ἀπαξ ἐπρότεινες, ὀφείλεις νὰ δέχεσαι τὰ τετράδια καὶ νὰ ταποδίδης. Ἄν δὲν θέλῃς ἄλλα τετράδια, μὴ προτείνῃς πλέον καὶ μὴ δέχεσαι προτάσεις; εἶσαι ἐλεύθερος. Ἄλλ' ὅσα τετράδια ἔλαβες, εἶσαι ὑποχρεωμένος (ἀκούς;) νὰ ταποδώσῃς. Ἄλλως κινδυνεύεις σπουδαίως ἢ ὑπεβλήθῃ σου καὶ σε προειδοποιῶ!

Ἄσκέτομα! — μοῦ γράφει ἡ *Ποιμετικὴ Φλογέρα* — ὅτι ἡμεῖς οἱ συνδρομηταί σου, οἱ συνεργάται σου καὶ συ, δὲν διαφέρομεν διόλου ἀπὸ ἓνα στρατόν. Ἡμεῖς δηλαδή εἴμεθα οἱ στρατιῶται, οἱ συνεργάται σου οἱ ἀξιωματικοί, καὶ συ ὁ ἀρχηγός. Ἢ μίαν ὡραία παρομοίωσιν. Παιδαρχία λοιπόν, ἀγαπητῆ *Ποιμετικὴ Φλογέρα*, παιδαρχία!

Ἐγγέλας πολὺ μετ' ὃ ἀνεκόσθον σου, *Ιωάννη Ἰρησοποιῆ*. Ἄς τὸ ἀκούσωσιν καὶ οἱ ἄλλοι: Ἔναις μαθητῆς εἶπε πρὸς τὸν Βιθλισητιανόν: «Θέλεις νὰ με περιποίησῃς καὶ μοῦ δίδεις Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν Γ' ἐκδόσεως, ἀρ' οὐ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν . . . Β' τάξιν;»

Βεβαίως, ἄρα τοῦ Ἄριονος, θὰ ἱδρωθῶν ὄλλοι καὶ εἰς τὸ Ἑξωτερικόν καὶ εἰς τὸ Ἐσωτερικόν καὶ παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουσι φίλοι μου ἐνθουσιάζει, ὅπως σὺ.

Μὰ τὸ εἶπα αὐτὸ καὶ ἄλλοτε, φίλιτατε καὶ εὐχλότατε *Κεραυνέ*. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς προεσμίας εἶμαι συγκαταβαστικὴ πρὸς τοὺς εὐρισκόμενος μακρῶν Ἄδουσι μετ' ἡμερομηνία ταχυδρομικῆς σφραγίδος, δηλοῦσαν ὅτι δὲν ἐλήθη ἀκόμη ὑπὸ τοῦ στέλλοντος τὸ φύλλον τὸ περιέχον αὐτάς, εἶνε πάντοτε δεκταί. — Τὸ ζεσπάζωμαι ἤρχισεν;

Χαίρω πολὺ-πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν *Ματευτικῶν Ἀβρίων*. Αὐτὰ τὸ ψευδιῶν μου ἐγκρίνω

καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Αἱ παραγγέλαι σου ἔξετελειώθησαν.

Ἀλλήθεια λοιπόν, *Σερητευμένη Ἠπειρώτισσα*, φέτος θὰ μου γράψῃς συχνά; Τί γὰρ! Καὶ ἡ «Οἰκογένεια Μαντζουράνα» σοῦ ἀρέσει καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὴν «Ἀσπυρίαν»; Ἄ Αὐτὸ ἦθελα καὶ ἐγὼ!

Δὲν ἐνοῶ, προσφιλῆς *Ἀγκαθί*, ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀταμιπητέροι συνάδελφοί σου καὶ πρέπει νὰ μοῦ τους ἐνομάσῃς. Ἐλαβα τὴν θαλασογραφίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου ἦτο ἀκόμη καιρός.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Ἀργυραῦρε Θεμιστοκλή*, καὶ σοῦ ἀπήνησα. Μὰ πὼς; Δὲν τὰ εἶδες; Δὲν εἶχες λάβῃ τὸ φυλλάδιόν μου, ὅταν μοῦ ἔγραφε; Αὐτὸ θὰ συμβαίνει βέβαια.

Ἄ, ξεῦρες ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, *Γαληκία Θάλασσα*, ποῦ σε ἤρωςεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἐν εἰσῆς ἀναδρομῇ μου; ὁ *Σόλων Συρμάτοπος*. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος. Τὸ ψευδιῶν μου τοῦ ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἶπω.

Σὲ συγχάρω, *Μουσούτις*, διότι ἐν ᾧ πλέκει, κενεῖς, ράπτεις καὶ ἀνακατεύεις καὶ εἰς τὴν μαγειρικὴν διὰ νὰ μανθάνῃς — πολὺ ὡραία, εὐγε! — εὐρίσκεις πάλιν καρὸν μίαν ἢ δύο ὄρας τὴν ἡμέραν νὰ καταγίνεσαι μαζί μου καὶ νὰ μου γράψῃς. Εἶσαι λαμπρὰ κόρη!

Σὲ συγχάρω, *Ἰασπία Μαντζουράνα* (τὸ ψευδιῶν μου ἐνεκρίθη) διὰ τὸν προεβασμὸν σου. Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θὰ μου γράψῃς συχνά.

Ἐδημοσιεύθη ἐν *Παιδικόν Πνεῦμα* σου. Ἐστὶ μ' ἀρέσει, καὶ ἀκόμη παραπονίσεις; Ἄ, μὰ τότε δὲν ἔχεις ιδέαν περί τοῦ πλήθους, τὰ όποια λαμβάνω καθημερινῶς, ἐν ᾧ 2 ἢ 3 μόνον δημοσιεύω καθ' ἐβδομάδα. Γιὰ σκέψου τὸ αὐτὸ λιγάκι. . . — Καὶ μετ' ὃ θερμότηρον, παρακαλῶ, ἀνεκάλυψες δεῖ αἱ πρὸς σε ἀπαντήσεις μου εἶνε ψυχραὶ καὶ μόνον αἱ πρὸς τοὺς ἄλλους θερμαί; Ἄ παραπονίσεις! . . .

Τώρα πιστεύω ὅτι εἶδες

δεδίω θα μαζευθού πολλά και θα δυσκολευθής. Σε αντασπάζονται όλοι.

Δν ἦσαν εἰς ἔχρησι τὸ χαρτί—μου γράφει ὁ Κιθαρῶδης Ἀπολλῶν διὰ τὰς εἰκόνας τῶν βρα- βευσιῶν—θὰ τὰς ἔβαλε εἰς πλάσιον καὶ θὰ τὰς ἐκφαινοῦσα ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖόν μου· καὶ ὁ σάκις ἐμελετοῦσα, θὰ ἔστωρα ἐκεῖ τὸ βλέμμα καὶ θὰ εἴλεγα· Κ' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐπιμελής· ἢ κ' ἐγὼ βαρυστεύσω· ἢ Ἀλλὰ τὸ πλάσιον, ἀγαπή- τέ μου, δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ το εἴπῃς καὶ νὰ το κάμῃς.

Λέκη Φουσταρέλλα, λαμπρὸν τὸ ψευδιώνυ- μον, λαμπρὰ ἡ ἐπιστολή σου. Βλέπω θεὸς εἰς τὸ φοβερὸν ἔσπαθίμα τῆς Ναυτοπομπῆς, θὰ ὀρεῖ- λω μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φιλίας. Μ' ἔρω- τῆς ἂν δὲν εἶνε ἐγώστις, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀεὶ νὰ κρινῇ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν τὰ ὁ- ποῖα θὰ λάβῃ, καὶ νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλιτερον. Νομίζω ὅχι, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ κρίσις τὸν δὲν ἔ- χει ἀνείσει. Εἶνε κρίσις ἕως διόλου ἀταρικῆ· θὰ κρινῇ τὸ Λεὺκίμα τὸ καὶ εἴποτε περισσότε- ρον. Βεβαίως δέ, ἔχει δικαίωμα νὰ ἀμείβῃ ὅπως θέλῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν ἀπατησῶν του, ἐπρόξενῃσεν εἰς ἀσπὸν τὴν μεγαλητέραν εὐχαρί- στησαν. Συμφωνεῖς;

Κλάδε Κατίνου ἀγαπητέ μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ ψευδιώνυμον προτιμῶ. Νά μου γράφῃς ὅσον δύναται συγχρότερα.

Πάρα πολὺ ὤρατοι οἱ στίχοι σου, ἀγαπητὸν μου Τρογογάκι, οὕτε ἐξεπλάγην διόλου δι' αὐτούς. Εἶσαι εἰς τὴν ηλικίαν ποῦ ἀδύνατον νὰ μὴ σ' ἐμ- πνεύσουν αἱ ὄραται λήματα τῆς Ἑλθετίας. Περι- μένω ἀνυπομονῶς καὶ τὰ ἄλλα, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ γράφεις.

Μία Τρελλούλα, (δεκτὸν) σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸς θερμούς σου ἐπαινοὺς.

Ἔλαθα τὸ διὰ τὴν Ἀγκαθίδα τετράδιόν σου, Ἀρτιγιὸν μου, καὶ ἠοικαίκα. Μεταφρασίν σου ἕως δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν ἔλαθα, οὕτε εἴχα καιρὸν νὰ φάξω μέσα εἰς τόσα κερφόγραφα διὰ νὰ σοῦ εἶπω. Περιμένε λοιπὸν τὴν κρίσιν. Ἐ, σοῦ ἐπέ- ρασεν ὁ θυμὸς;

Κ' ἐγὼ ἐλυπήθην, Δέα, ποῦ δὲν κατώρθωσες νὰ συναγῆσῃς εἰς τὰς Πάτρας τὴν Ταγαγαίαν Κόρη. Τί κρίμα! Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ἐν ἑσ' Ἡμερολόγιόν του σ' μαγεύει, καλλιτερον καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιτομὰς, αἱ ὁποῖαι ἔρησαν χρόνον! Ἡ Ἀγάπη καὶ αἱ λοιπαὶ σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχὰς σου.

Εἰς ποῖον φρονίον ἦσο φυλακισμένη καὶ δὲν μοῦ ἔγραψες τὸσον καιρὸν, Αἰχμαλώτος Ἰελι- δῶν, ἔ;—Τὸ ψευδιώνυμον ποῦ θέλεις τὸ ἔχει ἄλλη. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο καὶ νὰ μου στεί- λῃς καὶ μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἄλλαγιν.

Γαλατὴ τοῦ Ἀίγιου... σοῦ ἀρέσει; Χαιρῶ πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν.—Νά καὶ ἄλλη ἀπὸ τὸ Ἀἶγιν. Αὐτὴ εἶνε Κόρη τοῦ Ἀίγιου (δεκτὸν.)

Χαιρῶ διὰ τὴν ἐπιστροφήν σου, Νύμφη τῆς Ἀθάνας, καὶ διὰ τὴν ἐπανόληθιν τῆς ἀλληλογρα- φίας μας. Ἐλαίξω διὰ τὰ τετράδια τὰ ὁποῖα σοῦ ἔστειλα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σου δὲν ἔχοντο. Γράψε μου, σὲ παρακαλῶ, τί καὶ τί ἔλαβες ἀφ' οὗτο ἀνεχώρησας μέχρι σημερον.

Φρικτὰ, πολὺ φρικτὰ μὰ καὶ πολὺ δίκαια πα- ράφωνα ἔχουν οἱ φίλοι μου κατ' ἐκείνων, οἱ ὁ- ποῖοι τοῖς χρεωστοῦν πρὸ καιροῦ τετράδια Μ. Μυστικῶν. Μὲ πολὺ ζῆλον γλώσσαν παρακα- νεῖται ἡ Καρδερῖνα καὶ ἡ Ὀραία Κέρκυρα.

Ἐπίσης ἡ Αἰχμαλώτος Ἰελιδῶν, ἡ Βοδωπίς, ἡ Θέλλουσα, Ἐκτωρ ὁ Τρώς κτλ. κτλ. Διὰ τελευταίαν φρονὴν εἰσδοπαῖς τοὺς ὀφειλόντας νὰ ἀποδώσουν τὰ τετράδιά των. Προσεχῶς θὰ δη- μουσιεύσω πλήρη κατάλογον τῶν ὀφειλόντων, διὰ νὰ τοὺς μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐν δὲ καὶ μετὰ τοῦτο, δὲν βικαιολογήσων τὴν καθυστέρησιν καὶ δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα, θὰ δημουσιεύσω τὰ ὀνόματά των καὶ θὰ τοὺς ἀποκαλέσω εἰς τὸ ἔξης ἔχι μόνον ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τῶν Διαγωνισμῶν καὶ ἕτα τὰ πρόγραμμα τῶν φίλων μου. Ὅσον εἶνε ἐλεύθερος κανεῖς νὰ μὴ δεχθῇ ἀνταλλαγὴν,

ἄλλο τόσον εἶνε ὑποχρεωμένος, ὅταν προτείνῃ κῆ- ρός, ν' ἀποδώσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ ἄλλος τοῦ ἀτέλει· καλῇ τῇ πίστει. Ἡ κατακράτησις τῶν ξένων τετραδίων εἶνε μία ἀπάτη, μία κηλίς, — φίλους δὲ ἀπατεῶνας καὶ κηλιδομένους δὲν ἐν- νοεῖ νὰ ἔχω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νυκα- λάξουν· ἡ Κασσιόπεια μετὸν Ἀτρέμειτον Δέοντα, Σατανᾶν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο- κλέα καὶ Ἑλληνικὴν Κερδίαν—ὁ Μινώταυ- ρος μετὸν Νεραΐδαν τοῦ Ἀλγεῖου καὶ τὴν Ἀρ- θισμένην Λεμονιά—ἡ Ἀγριωμένη Θάλασα μετὸν πρῶτον Πολίτην τοῦ Πηλίου καὶ μετὸν Ζῆν Ἀλεξανδρόβιον—τὸ Συριανὸν Λουκοῦμι μετὸν Ἐῖσι Ἄλω καὶ Ἐῖσι μάρε- σσι—ὁ Κλάδος Ἑλαίας μετὸν Δελφίνα τοῦ Ἑβόλιου, Ἀδραν τοῦ Ἑβόλιου, ἕταν τοῦ Ζαπτείου, Ἀρχων τοῦ Ἑλέου καὶ Ζη- μαλιαί τῆς Ἀρίας Λαύρας—τὸ Παλλικαρί τῆς Λατίας μετὸν Φλίβ-Φλίβ, Τοῦτο-Τοῦτο-Τοῦτο, Δὸν Κεχρότην, Ναυτοπούλαν, Ἀπομα- χον Ρομυελιώτην, Μέλλουσαν Καλλιτέχνι- δα, Ὀττιλίαν Διυδερμάχιον, Γαλατῖαν καὶ Μόζατ—ὁ Κεραυνοδόλος Ζεδὸς μετὸν Τιμο- λέοντα Βήσσαρον καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Ζα- χαριάδην—ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίτου μετὸν Ἀγ- κωραν τῆς Φιλίας, Παραπούλαν, Μαθρον Πρίγκηπα, Κεραυνόν, Δὸ-λά-ὸμὶ καὶ κ. κ. κ. Χριστίναν Α. Δεσφίλλα—ὁ Μόζατ μετὸν Χριστίναν Δεσφίλλα καὶ Νόβλον Παρζὸν—ἡ Παλίρροια τοῦ Ἐβρίπου μετὸν Ὀρρέα καὶ μετὸν Ἑλντίνην Ἀγαρωστόν—τὸ Ἀγ- κᾶθι μετὸν Θαυμαστήν τῶν Ὀραίων Τε- χνῶν—ἡ Θαλασσόδ'αλ μετὸν Φίλεγγρον Κόρην, Νερᾶδα τοῦ Ἀλγεῖου, Ποιμενικὴν Φλογγῆρα, Κόρην τοῦ Γελοῦ καὶ Ἀνδαλου- σίαν—ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὸν Ζαχαριαίην καὶ μετὸν Ἄρθος τῶν Ἀλπίων—ἡ Γαλιηναία Θάλασσα μετὸν Ἑλέτην Π. Κουτσάλλην—τὸ Ἐῖσι μάρεσσι μετὸν Ζεδᾶν καὶ μετὸν Ὀλυμπιονικὴν—τὸ Τρογογάκι μετὸν Ὀρρέα, Τῆς Τῆς-Μποῦ-Μποῦ, Μῆ- λουσαν Καλλιτέχνιδα Ἄρθος τῶν Ἀλπίων, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Σωριατὴν Σοίγγα, Τραπεζοῦ Ἰορ καὶ Λευκὸν Ρόδον—ὁ Νικη- φόρος ὁ Βρυένριος μετὸν Μαρίαν Παυλάχη, Χρωστίναν Δεσφίλλα, Βασιλικὴν Σταμάτη, Πηραδέσιον Πηνὸν, Κερκυραΐκην Νύκτα, Ἀστροφεγγιάν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Γενναίαν Σουλτεῖσσαν, Διογέτην Λαερίτιον, Τοῦτ-Τοῦτ καὶ Δὸν Κεχρότην—ἡ Πρωτομα- χί μετὸν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἐβρατον Ζῆν, Κάτασπον Ἀράνην, Αἰθιολίδα καὶ Καρδερῖναν—τὸ Ἦονχον Ἀεράκι μετὸν Προσφύγα Βολωδιώσαν καὶ Ἰριδα—ἡ Βοδι- κίς μετὸν τοὺς ἐκ Κυθρῶν συνδρομητάς μου.—ἡ Ὀραία Κέρκυρα μετὸν Ταγαγαίαν Κό- ρην, Λευκὴν Ἀκακίαν, Ἀρτισμοτρίβιλον, Παραπούλαν, Κερκυραΐκην Νύκτα, Τρεχα- γυροδπούλον, Δὸν Κεχρότην καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα—Μία Τρελλούλα μετὸν Ἀρ- χιναύαρχον Θεμιστοκλέα—ὁ Μυλέρος μετὸν Λευκὴν Ἀκακίαν—καὶ ὁ Τριτοπαῖδας μετὸν Κιθαρῶδον Ἀπόλλωνα, Τοῦτ-Τοῦτ, Μέλ- λουσαν Καλλιτέχνιδα καὶ Ναυτοπούλαν.

Ἀσπασμοί, πληροφορικε.—Ὁ Ὀλυμ- πιονικὴς πληροφορεῖ τὴν Μέλλουσαν Καλλι- τέχνιδα, ὅτι δὲν εἶνε παρατηρητὴς, καὶ οὐδέ- ποτε ἐνθυμεῖται νὰ τὴν παρατήρησεν πονεῖν. ἡ Κασσιόπεια ἀσπάζεται τὸν Ἄρθετον Ἀρ- γωαῖτην (τὸν ὅποιον ἐγνωρίσεν ἐξ ὅψεως) καὶ τὸν Σατανᾶν, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν—ἡ Ἀγριωμένη Θάλασσα περι- μένει ἀνυπομονῶς εἰς τὸ Ἀἶγιν τὴν Ζῆν Ἀλε- ξανδρίδον μετὸν ἀδελφὴν τῆς καὶ τὴν μητέ- ρης.—τὸ Ἄψε Σβθος ἀσπάζεται τὴν Ὀραίαν Δορτάδα καὶ ζητεῖ τὰρχικῶ τῆς—τὸ Συριανὸν Λουκοῦμι ἀσπάζεται ὅλους τοὺς ἐν Σύρῳ συνδρο-

μητάς μου, αὐτοὺς παραθερίσοντας ἐν Δελαγρά- τσιαν ἰδιαίτερος δὲ τὸν Ἀλέξανδρον Κ. καὶ τὸν Ὀρσανόν.—ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης ἐ- πιθυμεῖ πολὺ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μετὸν Κω- λουσσὸν τῆς Ρόδου, τοῦ ὁποῖου ἐθαύμασε τὴν φι- λοπατριαν—ἡ Καρδερῖνα ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ἰριδα ὅτι κ' ἐκεῖνη ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ γνωρίσῃ τὰς συν- δρομητάς μου· ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μου γράψῃ πρὸ τοῦ ταξιδίου τῆς διὰ νὰ τὰς εἰδο- ποιήσω—ἡ Λύρα τοῦ Ἀρίτου πληροφορεῖ τὴν Γλυκεῖαν Ἑλαίδα· τὰρχικῶ τῆς εἶνε Ε.Β.Π. δύναται δὲ νὰ μάρθῃ καὶ διόλιθρον τῆνορᾶ τῆς, ἂν δεχθῇ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν—ἡ Σενη- τευμένη Ἠπερώτισσα ἀσπάζεται τὸν Ἄρ- θροτον Ἠπειρώτην καὶ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα—τὸ Ἐῖσι μάρεσσι ἔμαθον ὅτι ἔφειτος ποῦ πήγῃ ὁ Τοῦτ-Τοῦτ εἰς τὰ Μέθανα, ἕνας θεὸς τὸ ἔπειε· εἶκαμε τὸ Ζεῖλιάν·—τὸ Ἀρχιζεῖλιάνον λέγει, ὅτι ἔχει λάθος ὁ Ἀλέξαν- δρος Οἰκονομίδης, διότι τὸ ἔβρωσα εἰς 18, 501.749,351 (ὁ, πονηρῆ, σὲ μπλεῖ- δες θέλεις νὰ βάλῃς τὸν ἀνθρωπο!)—ἡ Πρωτο- μαχί ἀσπάζεται ὅλους τὰς ἐσωτερικάς τοῦ Παρθαναγωγείου Πριναίην καὶ Φουντουκλή.—Δι' ἄλλας πληροφορίες δὲν ὑπάρχει σημερον θέσις.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐδωχὴ Ἰσηγιή, Παχὸν Τοῖρον, Μικρὸν Κερέλλον Λίν-Λάν, Ἀσπροποταμιτὴν, Γαλατῖαν, Κασσιόπειαν, Μινώταυρον (ἔστειλε) Μικρὸν Στυπαθητικόν, (τὰ ἔλαβες τώρα;) Κλάδος Ἑλαίας (ναί.) Παλλικαρί τῆς Λατίας (μάλιστα, γίνεσαι.) Μικρὸν Ἐδελότην (τώρα πλέον ὁ Γραβῆς θὰ κατεδάξῃ.) Φιλόμουσον Παῖδα (πολὺ καλά, εὐχαριστῶ.) Ἀτρέμειτον Θαλασσόμαχον (εἶνε ἕλληνας τοῦ ταχυδρομίου σου.) Ἀστροπελιον Νύμφη τῶν Πάτρων (τὰ ἔλαβε.) Πρωτομαχίαν, (ἡ ἀλλαγή ἔγινεν· ὀφείλεις 50 λεπτά.) Ἐθικὸν Ὑμνον (τὸ ψευδιώνυμον σου ἐνεκρίθη πρὸ πολ- λῶ. Πυρεσιοληθὴς καὶ φυλλῶδες ἐστειλήσαν.) Μο- νάκριβην Λαδᾶν (τὸ καιρὸν τὸ καιροσάκι ἰ.) Στέφανον Βούλγαρον, Ἀστροφεγγιάν (μετὰ τὰ χαριτωμένα τῆς μικρᾶς ἀρπὸς midji.) Ἦονχον Ἀεράκι (ἔλα ἐν καίει.) Ἐπιοβόλιον (ἔστει- λε.) Ἐρημίτην (ἔχει δὲν μου ὀφείλεις τίποτε.) Βοδωπίδα (ἔχει.) Χρυσωμένη Ἀνατολήν (ἔ- στειλε ἐκ νέου.) Μυλέροισιν (ἔστειλε.) Ἀγγιαν Ἀμφικαθίδα, Τριτοπαῖδαν (ἀφ' οὗ σοῦ ἀ- ρέσει ἡ ἰδέα, πρέπει νὰ ἐργασθῆς καὶ σὺ ὑπὲρ αὐτῆς.) Φίλεγγρον Κόρην (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ), Ρομαῖον Κικέρωνα, κλ. κλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ὀ- κτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἄλλους στέλλονται μέχρι 4 Νοεμβρίου ἐ.ε.

- 832. **Λεξιγράφος.**
Θεός, ἀντωνυμία καὶ ἀριθμητικὸν ἀρχαῖον φέρων ἄνδρα πολὺ στρατηγικόν.
Ἐστὴν ἐκ τῆς Λατινικῆς Παιδεύσεως.
- 833. **Στοιχειογράφος.**
Διὰ τὰς δέκα βίβας ρῶ καὶ θὰ εἴδῃς εἰς τὸ περὶ τὸ ποτάμι ποῦ θὰ λειψῇ καὶ νησάκι θὰ προκύβῃ
Ἐστὴν ἐκ τοῦ Ρομυλοῦ.
- 834. **Λίνευμα.**
Ποῖο μυστήριον σοβερὸ εἶνε ἀποπάνω ἀπ' τὸ θεὸ; ! . . .
Ποῖα πίσσα ποῖο σκοτάδι εἶνε ἀποκάτω ἀπὸ τὸν ἥδη; !!
Ἐστὴν ἐκ τοῦ Πινηγέρον τοῦ Βρυτινίου
- 835. **Ἑλληνοσύμφωνον**
H-ωα-ου-η-οεω-ου-ου
Ἐστὴν ἐκ τοῦ Λόρδου Βέρμου.